

Published daily except

За оголошення редакція не відповідає.
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
З К. нади належить висилати гроші лише на т. з. Foreign Money Order
Телефон "Свободи": 498 Montgomery. Тел. У. Н. Сокоа: 1838 Montgomery
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

Вчора подали ми голос буючого президента Кузиджа, ко-
трий є той думки, що мир може бути забезпечений тільки
тоді, коли держава має добре організовану оборону, себто
сильну флоту й армію. На ту саму тему загорови тепер ще
й д-р Никлас Батлер, ректор коломбійського університету
Кузиджа. Д-р Батлер виступає проти той старої школи, що все
думає про оборону й держить суспільність у війн напруженні-
х. Значені Держави оточені ворогами, які тільки чигають
на нашу нагоду, щоб на них напасти. Д-р Батлер твердить,
що такі думки не повинні мати місця, коли Злучені Держави
дуже ладні до Париського Договору, який заключено 24
серпня 1928 року, а який поставивши Догогору між Келого і
Гіффордівим сенатом для 15 січня б. р. це за адміністра-
цію Кузиджа. Сам бующий президент напирив на те, щоб він
договір був прийнятий сенатом. Буша адміністрація зачинає
навіть цей договір до своїх великих дипломатичних успіхів.
Супроти цього Злучені Держави повинні пам'ятати, що
договір потягає за собою певні зобов'язання вже з самого
морального боку. Тому не можливо думати далі старими ка-
тегоріями. Годал далі торочити собі головну оборону, бо
слово втратило супроти поставлення війни поза законом по-
давнє значіння. Злучені Держави мусять тепер думати п
мир і про мирне полагдження конфліктів, а не про війну.
Вони повинні піти за ними державами й згідно з нбави-
духом переорганізувати департамент війни. Злучені Держа-
мусять зєзшити дискусію про розбуйову флоту й армії
думати про міжнародне порозуміння. Не й без того публич-
ноїя, себто ті, що платять податки, дуже скоро зреагую-
т свого боку й заштовпують проти тих тигарів, що полу-
ні з буюсови нєвих субмарин й иншого роду воєнних кор-
блів, і будуть домагаєтись розбуйови торговельної флоту
і. Ми марочні, що не бачили, що це за погляд. Один, виявлений
ших прїстїдством Кузиджа, є секретар стїтїу Келого
буд співатором Париського Договору, який тепер
дїєтї від д-ра Батлера, себто високо поставленої люди-
заряди зєнїка забирати голос у всіх важких політичних спр-
вах. Батлер запірає нову енер. І вийдєтє, що нова ад-
страїя за Гурером як президентом дїє того дорожню, на я-
зєнїє увагу Батлера, а єкє є логїчною консеквенцією Пар-
иського Договору. Та мїмо цього є певні сумніви щодо ш-
го. Бо якєкє не сумніватїсь, коли до Париського Догов-
не має довїри сам Кузидж, який згадав до нього. Тому
нову енер в розуміню Батлера не прїдїєтєся дождї жати.

(Оригінальна допись „Свободи”)

Одною з найважливіших справ, що їх мала вирішити велика нація, було так зване європейське національне питання. Політично-культурний розвиток миттєво став перед нею питанням тенденції всіх дотепер повелеваних європейських націй, щоб оформити своє існування у власних самостійних державах. В доповіді про стан справ в Європі, що вийшла з перекладу старого ладу, де ціла нація жила спільно в одній державі, втримував купці або насильством, або — як от нпр. в старій Англії — в Турецькій — ідею націоналізму, що цілком середньовічного типу. Державно-визвольні запитання повелевали європейських націй підняти підчас великої війни прапор національної боротьби. Цей квіт найбільш яскраво оформився в славнозвісній тезі президента Вільсона про «самозначення націй». Ця теза виступила вперше перед європейськими державами як виразно сиволюбиві антиніцих мотиви.

Теза Вілсона, поспідило не перекладати, мусіла бачити ладати передовим по Центральних державах, отже противники антанті. Перевішати цю тезу в життя, Німеччина не хотіла, бо це було б її польську замішання. Настільки цього на сході Німеччини мусіла вирости нова Польща і Німеччина стала ось так поміж Польщу і Францію. І ось це було перше, що Французі спочились за визвольною тезою Вілсона, як за дошку рятунку. Теж саме Англіяці. Коли Французі заваляли національно-визвольну тезу Вілсона, то самостійний удар Німеччині, то за допомогою той так тієї Англіяці розбивали держави існування Туреччини, потрібні їм для цього, щоб відірвати від Турків Арабів, і це було перше, що народи. Але Англіячів не так вже йшло про те, щоб ті народи справді визволити, скільки о те, щоб, ославивши пізніше своїми відірваннями від Туреччини прохачів, сприти знову африканське посядання безперестанно з південно-азійським. Зрештою поспідило перекладати Вілсонові тезу скупувало з європейської кар-

до сміливості розважати реальних держав, щоб не допустити антагоністичних зрівнян реальних держав самі Австрія розважала Польку відати, що не тільки неізаїзм і Туреччини. була Чен розважала.

Шож приїздив, виявилось, хоча про це не було нічого, бо військовим засобом справляв це сонові тезі, хіба одного, і не давав. І не давав, і не прийшла сила, не гірша, та попередній, ні наперсний всім тим, що Англіячів, Англіячів так чуче, чи не чуче, чи не бачили, чи не поставлено Вілсонові.

но то наслідок, що відтепер границі європейських держав мусіли б бути менші, прикріпитися з границями окремих національностей. Але жев один погляд на повену карту Європи показує, як реально неможливі ці шквоткі відокремлення від антитської теорії. Дійствие ж та, що помімо теї Вислованої і помімо моря крові, вжитого окремими народами за свої національние вивозлення, в найбільшій Європі аж оцт держави не прикріпилися до границь своїх національностей, а національное розпросторення! Що ж мачиво в тій „новій“ Європі? тій самій, що мала бути після війни перебувана на антитських засадах „национального братерства і справедливости“?

[illegible]

...нащо потім? Потім
що антантський
овіаживчення найш
не був, як тільки
добом і що про
не сповнення. Зна
лого експр
Вітла на
на місце старі не
і поневолення
тема друга, коли
ще напевно від
не ліпша. Ось так
не пережеля, по
вони не виста
вчеччини, політи
французі, зовсім
кожкої тези про
овіаживчення ні
не ліпше. Не ліпше
справу в Європі.
вони не виста
вчеччини, політи

націоналістичкі мітінги А. Ягітара. Найбільш яскравим прикладом для цього є наші папи, наші селяни, які вважали історію державно-визвольного принципу на наших землях, що вкладали на широкі степи України сотні тисяч людей. Націоналістичка ідея, що вказує на розриву безпримірного господарського знущання, ми в столітті „визволення націй“ добийся до цього, що нас розпорознали на три частини: Польські, Чехів і Румунів. Так на практиці виглядає принцип „самовизначення націй“!

Проте ця повстання європейських національно-визвольних трагікомедій буде зрозуміла, коли розглядатимемо її в контексті загальноєвропейського погляду його ідеального змісту, а тільки так, як той класично був справді подуманий, для чого був призначений. Для чого? Як писав Яно, в нас колись його кинуто, і майло про це, щоб засобом національних повстань та ірредентизму розкозати ворожого імперіалістичного Держави, національно-визвольний клас, який жити як бовбий заці, збройні свої! Проте вже на другий день після початку війни, коли німецькі війська ввійшли до Польщі, ми побачили, як по шес ціком інше, як по затримання свого слова. Тепер ішло в першу чергу о закріплення і використання своїх побід, а не проголошення своїх перемог. Як писав Яно, на коліна повстав Німеччину.

Того відносно моторного в силую, що укладала відносно в поновленій Європі, була передовсім Франція ведена до найбільш швидкого політичного зближення. Поанкарре. Можна сміло твердити, що в час закінчення мирових воєн зборів дола Європи була зложена в його руку. Якби не ті радки згоди, що були в ті часи між передовсім, йому приналежана львина частина цієї „служби“, що в Європі виростає як звана проблема національних меншостей. Веще це, що прибиває до Європи, що не тільки було диктоване не так уже європейської совістю і не політичним розрахунком на десятиліття літ, скільки його диктувало і як об'єктивною потребою, але й як повільно весь інстинктивний біологічний страх Французів перед їх національним замиранням і німеччиною розростом. Могло бути, що в той час, коли укладав цей бувало його європейської політики. Його ціль була тільки

я розторопи-
к, щоб вже ні-
і підністись! І
з перспектив
і страху не-
в бажання заве-
ло панування
чоловік укла-
політичних від-
ній Європи. До-
цями перемогу
прі мірі за до-
про самовизна-
перший зломав
імя своєї полі-
Німців, во імі
нського пану-
ую.

[illegible]

(Історична повість).

Вигоский вигадав собі розум, як Кравчук по-різномусь оспівав, бо йому не оспіваної, бо йому своє ремесло, прийняв до душі. Але таких багатьох, згодом в однім люді, він так не бачив. Глянувши на такі сини, аж один загинув рукою, щоб загинув на ясне сонце.

— Коби хоч один бокал подував — то за нього шлюбні гетьманови гетьманю. Але про се ще пора думати.

На другий день Тимін вихав злогоїтати військовий Кравчук взявся до нової роботи. Робив ревно і совісно, щоб заробити не лиш гроші, а й долі. Юркію що ввечері став спати який, Кравчук гетьманово смілявся з гетьманю, котрий в дистах до хліба додавав, що тужить, що жіночку та жаліє й, що та молода, а неначе вдова. При те, щоби втікати, Кравчук гетьманю в не загдував. Як гетьманюва пitalа, що їй гетьманюва пitalа, що їй, як гетьман верне, Кравчук відповідав:

— До тої пори я щось не вигадав. Гетьман до тебе не приходив, маємо час. Він загинув з військом дуже далеко. Коли заверне, звістять нас його гірші. Знаки твій далеку дорозу налад зробити, ми обов'язуємо втечи і на край світа.

— Всеж такі дорозі бують

— Заздалегідь знати, як і що робити нам, коли прийде вість, що він вертає. Бо на таке нелиш час потрібний, але й добра нагода.

— Що робити, я вже вигадав, тільки ти не знаю, як. Вже знаю, що мущу тебе викласти відси, але ще не знаю, коли. Вже знаю, що мущу

те, то поспішити треба дещо, щоб вгадати якусь дуже неприємну з дірок доробити кінці твоїх відатських — Ключі! — Тож то не давай мені дистансу,

[illegible]

и муха. Доконче їх до воску і назад віддам т
з того льоху: Я бі. Якби се тяжко було зр
замки, але вони бнти, то тобі дам віск і
тудерні. Мати мі. | поробиш відтиски.

...не вистає, не обі-
чати. Треба би ма-
клошів.
...у Вігвоського.
...Тид нього ні я їх
...
...ман був тут, то
...ні у нього. На ніч
...свою подушку,
...знов так буде, як
...
...тоді тут вже не
...
...му?
...забув, що скоро
...що він вертає
...
...? Без золота? На-
...ду? Пішная ге-
...схоче пуститися
...ати за жербаним
...
...уже боєся...
...як гітман воста-
...диріти?
...зла золота за-
...затупіть герліє.
...справитися.
...? Шока я маю
...
...а як цукор буде
...лія, подушки
...всіма ключі і не-
...
...і дам їх тобі і
...да, заки він воста-
...
...будуть мені по-
...на хмельницьку.
...озмісь їх о-
...під, вивиди
...спати, ним
...буде нічого не
...мені подад і
...хмельницьку
...будуть іти

Додувавшись до того, і
як вітати, то не з порожи-
нцями, Кравчуки вже про-
біг покину не думали. Як д-
си жхав брав їх на саму дум-
що гетьман може вернути, те-
пер нестерпиво й тужно ви-
жидали його. Але він не
став. Прийшла вість, що на-
павсь облого Львова, але пі-
шли, під Замость.

В часі облоги Замость гет-
ман провадив, що помер князь
Олександр Ракочій, котро-
го сини Жигмонди Радзіві-
ліни сам обіцали буди польсь-
ким королем. Смерть батька від-
брала синові всякі виглади на
успіх, бо тепер від його ка-
ндидатури відпада дотеперіш-
ні польські прихильники. Пра-
да, по польську корону вже
сидів тепер найстарший си-
н польський, також Олександр
але між Пользями ніхто не по-
важав на цей. Віс Яхаж стану-
тепер за Яном Камініром
солим проголосив Ракочія во-
рочем Польщі. Вже й Радзіві-
лі не мав відваги обставати за
Ракочієм. Радзівілі і Хмель-
ницького, дучили пляні зв'язан-
з кандидатурою Семигород-
Коліж ся кандидатура відпада.
Хмельницький слушно ста-
потерпіти, що Радзівілі схоче
здобитися новому поль-
ському королеві і дасть йому
любосне військо проти збу-
товців України. І Москва не
зломить дотеперішню невзв'я-
ність. Хмельницький пестив
Україну обещаннями проти Яна
і проти Москвитини. Отже
...будуть іти

що Польща вже має короля, ла Антанта, франкофілсь-
кий не дозволить кривдити жений з Чех-
Українців, зняв облогу Замостя славії, щоб т-
і вернув на Україну. ти ті три де

Хмельницький вернув, але де до Суботова. Поїхав до Києва показати там і своїм і чужим, що гетьман війська запорожського... то те саме, що царівній України. Там, в тій резиденції Володимир Велико-го, нового володаря України вже дожидали послі всі су-сідні і деяких подальших держав. І московський цар і турецький султан додумалися до того, що тепер вже нездо-рово буболіти з Україною жити у вороженні. Було се в перших числах 1649 року.

— У Мікх достойникам, які ви-тали володарів військ України, вже ерусалимський патріярх Пасій. Він окремим благосло-вісав гетьманові таємно, щоб рішкі святош і міску при-везти. Гетьман сповістив жінок, щоб незабором суїцидиро-вали. Гетьманова зразу їм знала, як про се говорити Кравчукові, бо потерпала, що він, хоч са-поради їй приїзду гетьмана, в наглім листипі задрозсті зробити яку дурницю, котра розоблачить їй табулю. Але Кравчук вже знав, що Хмель-ницький вернув з походу, і перший про се забалакав до неї.

— Гетьман вже в Києві. Не тепер, то в четвер буде тут.

— Та буде. Бодай не дої-хав!

— Не так. Нехай приїде як найшкорош. Хоч би нині. Ти забула, що кінці до скарбу дістану хіба як тоді, коли гетьман буде тут і ти будеш з гетьманом?

І затиш і ти.
Гариза, Пова
прі поділ к
сакої терито
границі, щ
жару Малю
вано націона
ми, яких от
мочи: Франці
ніколай і Ні
прі Чехії, Ру
не загоріла
длярської с
люду і свідо
подільної не
творили, а
співярку ко
поруки, зовіс
муже себе і
тотого люде
разом, а на
Але не тільки
на звязує Че
Зв'язує їх на
доло такмас
лієші вони т
зв'язали. Зно
лі стільки щ
їм і дати рі
буді здані на
півку Франц
в дарунок Ч
Мадрид і Ні
нісі оті держ
бує націона
тим більше
Французів.

(Дальше)

ВІКЕ МОЖЕ
ТІ НОВАЯ
ПІСЬМА
СІЛНОГО
ВІСМІУ, В
ПІСЬМА
ВІДПЕЧА
КН НА О
СВО
P O
JERSEY

[illegible]

ФІЛІЯ:
6 EAST 14TH STREET, NEAR 5 AVE.
(КОЛО 5th Avenue)
СТВОРЕНО ЩИЙ ДЕНЬ І ВЕЧЕРАМИ.

B BRONX, BROOKLYN, NEW
YORK I OKOLNICHX.
129 E. 7th STREET,
NEW YORK CITY